

Ty se ptáš mě

Jaromír Nohavica

Sedíme v křeslech půl na půl a rozpaků jsme plni,
od ruky k ruce celý stůl, sedíme v křeslech půl na půl
a měsíc v záclonách se vlní.

Ticho visící u stropu, má křídla netopýra,
noc vyskakuje z příkopu, ticho visící u stropu
do hrnku trnky sbírá.

Ty ptáš se mě a já ptám se tě
a mlčíme oba, neboť málo slov je na světě,
ty ptáš se mě a já ptám se tě,
každý jinou řečí na jiné planetě.

Pohledy z očí do očí a tmu křižují blesky,
jdou vlci dolů úbočím, pohledy z očí do očí
a nebude už hezky.

Slova, která si neřeknem se nevyřčená vrací,
žebráci v šatu nepěkném, slova, která si neřeknem,
jsou mrtví ptáci.

Ty ptáš se mě...

Bodáme koně do slabin, ať rozběhnou se v trysku
a rudé plody jeřabin, když bodnem koně do slabin,
se mění v zrnka písku.

Sedíme v jednom pokoji s květinou v umyvadle,
slavkovské pole po boji, sedíme v jednom pokoji
a počítáme padlé.

Ty ptáš se mě...